

trvání vyživovací povinnosti vydán každý rok zajišťovací exekuci, i když svoje povinnosti řádně plní. Avšak předpis § 372 ex. ř. zatím doznal změny zákonem ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 na rok 1931 sb. z. a n., podle něhož předpokladem zajišťovací exekuce není, jak dříve, opětné prodlení v placení výživného dlužníkem a i pro povolení pozdější exekuce zajišťovací není zapotřebí opětného prodlení dlužníka. To vyplývá úplně jasně ze znění zákona samého, uvádí-li zákon, že zajišťovací exekuci lze povolit, jakmile se zahájí, nebo již dříve se zahájila proti dlužníku exekuce k vydobytí některé dospělé dávky. Pro liknavost žalobcovu musely býti již od roku 1931 vedeny exekuce uhrazovací a zajišťovací až do konce roku 1934. Nepadá nijak na váhu, že žalobce koncem prosince 1934 včas platil výživné připadající na měsíc leden 1935. Exekuce uhrazovací ku vydobytí částky 100 Kč za měsíc leden 1935 byla sice neoprávněně vedena žalovanou, avšak exekuci zajišťovací žalovaná podle znění § 6 zák. čís. 4/31 sb. z. a n. právem zahájila.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Podle § 6 alim. zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4/31 sb. z. a n. může k zajištění nároku na výživu býti povolena zajišťovací exekuce, jakmile se zahájí nebo již dříve zahájila proti dlužníku exekuce k vydobytí některé dospělé dávky. Již z doslovu tohoto ustanovení plyne, že k povolení zajišťovací exekuce pro alimenty stačí, že již jednou muselo býti proti dlužníku splatné výživné exekučně vymáháno a není k nové zajišťovací exekuci třeba nového prodlení dlužníkovy. Účelem tohoto zákonného ustanovení jest, aby bylo zabezpečeno nerušené pobírání výživného, aby osoba na výživné odkázaná nemusela čekat, zdali dlužník příští vyživovací částku dobrovolně zaplatí čili nic. Tomu nijak neodporuje ustanovení, že zajištění smí býti pokaždé povoleno jen pro dávky, které dospějí v jednom roce, neboť to má význam jen pro rozsah jistoty, která se má vztahovati toliko na souhrn vyživovacích splátek jednoho roku. Zásady vyslovené v rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. listopadu 1930 čís. 10330 sb. n. s., tedy před účinností alimentárního zákona, kterým byl změněn § 372 ex. ř., použití nelze. Poněvadž pak žalovaná byla nucena vésti proti žalobci již třikrát exekuci uhrazovací i zajišťovací, byla proti němu právem povolena nová exekuce zajišťovací na dobu od 1. února 1935 do 31. ledna 1936, i když při jejím zahájení nebyl se žádnou splátkou v prodlení.

Čís. 14727.

K výkladu § 1 (2) čís. 9 zák. čís. 44/28 Sb. z. a n.

I za platnosti zákonů o ochraně nájemníků, jež předcházely zákonu čís. 32/34 Sb. z. a n., bylo předpokladem pro nároky nájemníkovy uvedené v § 1 (2) čís. 9 zák. čís. 44/28 zavinění pronajímatelevo.

Důkazní břímě stihá pronajímatele.

Význam slov »po odevzdání bytu«.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1935, Rv I 821/34.)

Podle přednesu žalobcova dala mu žalovaná v roce 1926 se svolením soudu výpověď z nájmu, opírajíc ji o předpis § 1 odst. 2 čís. 9 zák. o ochr. náj. čís. 48/25 sb. z. a n. Žalobce byl důsledkem toho nucen se vystěhovati. Žalovaná však nezačala do tří měsíců ode dne soudní výpovědi s bouráním domu, nýbrž až v roce 1928. Tím způsobila žalobci škodu v zažalované výši vymáhanou. Nižší soudy nevyhověly žalobě. Odvolací soud z těchto důvodů: Žaloba opírá se o ustanovení § 1 odst. 2 čís. 9 zák. na ochr. náj. čís. 44/28, dle něhož, nepočne-li pronajímatel se stavbou do 3 měsíců po odevzdání bytu a nepokračuje-li v ní nepřetržitě, jest povinen pronajmouti znovu byt, zaplatiti útraty stěhováním a nahraditi jinou škodu. Ustanovení toto je sankcí proti zneužívání výpovědního důvodu čís. 9, podle něhož může býti dáno soudem schválení k výpovědi, prokáže-li pronajímatel pravoplatné úřední povolení k užitečnější stavbě a opatří-li nájemníkovi náhradní byt, který soud uzná za dostatečný. Při žalobě na náhradu škody z toho důvodu musí ovšem býti splněny obecné podmínky závazku k náhradě škody, zejména zavinění a muselo by býti ovšem také zjištěno, že žalovaná úmyslně a bezdůvodně nepočala se stavbou nového domu do 3 měsíců. V domě žalované bydleli nájemníci až do 22. listopadu 1927, kdy museli býti exekučně vystěhováni. Tato okolnost vylučuje zavinění průtahu s počátkem stavby, neboť nemohla žalovaná z toho důvodu dříve s bouráním domu započítati a když dne 10. prosince 1927 zadala práce spojené s bouráním domu stavební firmě R., jest doba 18 dnů přiměřenou pro nejnutnější dispoziční k zadání prací, spojených s bouráním stavby, které žalovaná před vyklizením nájemníků učiniti nemohla.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Žaloba opírá se o ustanovení § 1 odst. 2 čís. 9 zákona čís. 48/25 sb. z. a n. a nikoli zákona čís. 44/28 sb. z. a n. To však na věci nic nemění, neboť znění obou těchto zákonů jest v té příčině stejné. Kdežto zákon o ochraně nájemníků čís. 32 ai 1934 sb. z. a n. v § 1 odst. 2 čís. 9 uvádí výslovně, že pronajímatel jest povinen nájemníkovi pronajmouti znovu byt, zaplati útraty stěhovací a nahraditi jinou škodu, jestliže ze své viny nezapočne se stavbou do tří měsíců po odevzdání bytu nebo v ní nepokračuje nepřetržitě, nebyla v jinak stejných ustanoveních dřívějších zákonů na ochranu nájemníků, počínajíc zákonem čís. 275 ai 1920, uvedena slova »ze své viny«. Tím však není řečeno, že by i v oněch dřívějších zákonech na ochranu nájemníků nebyla povinnost pronajímatele k náhradě škody pro nezapočetí s užitečnější stavbou podmíněna zaviněním pronajímatele. Znovupronajetí bytu vypověděnému nájemníkovi jest uvedením do dřívějšího stavu a tudíž náhradou škody ve smyslu § 1323 obč. zák.; rovněž náhradou škody podle § 1295 obč. zák. jest zaplacení útrat stěhovacích a nahrazení jiné škody. Jest tedy ona povinnost pronajímatele vesměs povinností k náhradě škody, která je podmíněna jeho zaviněním. Právě-li dovolání, že tento výklad by činil nárok nájemníkův illusorním, protože by mu ukládal břemeno důkazní, není v právu, neboť jde o zákonný závazek pronajímatelův, takže on musí

podle § 1298 obč. zák. dokazovati, že mu bez jeho zavinění bylo zabráněno splnit tento zákonný závazek. Že povinnost pronajímatelova k náhradě škody i podle § 1 odst. 2 čís. 9 zák. čís. 48/25 sb. z. a n. jest podmíněna jeho zaviněním, plyne také z důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona čís. 32/34, tisk Národního shromáždění čís. 2488, v níž se uvádí, že proti zneužití tohoto výpovědního důvodu (§ 1 odst. 2 čís. 9) je nájemník stejně chráněn jako dosud, ale že se výslovně vytýká, že nezaviněný odklad stavby nebo nezaviněné přerušení stavby nezavazují k opětnému pronájmu vypověděného bytu a k náhradě škody; a v důvodové zprávě sociálně politického a rozpočtového výboru, tisk Národního shromáždění čís. 2493 se v té příčině praví, že zde šlo jen o přesnější vymezení dosavadního textu. Jde tedy o pouhé zdůraznění toho, co podle úmyslu zákonodárcova již dříve platilo. Právem tedy oba nižší soudy spatřují podmínku žalobního nároku v tom, že by žalovaná strana byla musela průtah s bouráním starého domu a započítím nové stavby zaviniti. Nezáleží na tom, že žalovaná strana nestavěla podle stavebního povolení ze dne 3. července 1926, na základě něhož byla jí výpověď proti žalobci povolena, nýbrž že stavba byla provedena na základě plánů nových, schválených teprve dne 25. listopadu 1927, když skutečně došlo k úplnému zbourání starého domu a když žalobce ani netvrdí, že provedená stavba podle nových plánů nebyla užitečnější podle § 1 odst. 2 čís. 9 zákona čís. 48/25 sb. z. a n. (rozh. čís. 8322 a 11852 sb. n. s.). Novými plány nebyl průtah v zahájení stavby způsoben, když se do 22. listopadu 1927 nemohlo tak jako tak s bouráním započítí, ježto v budově bydleli ještě někteří jiní nájemníci. Stanoví-li zákon lhůtu do tří měsíců »po odevzdání bytu«, t. j. vypověděného bytu, má na mysli pravidelný případ, že jen dotčený byt jest překážkou započetí stavby. Je-li však touto překážkou také bydlení jiných nájemníků v domě, nutno při posuzování viny pronajímatelovy na průtah se stavbou přihlížeti.

Čís. 14728.

K výkladu § 507 odst. 1 c. ř. s.

Kdy je dovolen samostatný dovolací rekurs odpůrce do přípustnosti dovolání.

Použití § 502 odst. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1935, Rv I 2116/35.)

Žalobkyně domáhají se na žalovaném vydání auta, k němuž žalovaný uplatnil retenční právo z důvodu oprav. První soud žalobu původně zamítl a to proto, že žalobkyně, ačkoliv žalovaný měl proti nim pohledávku za opravy auta, jehož vydání se žalobkyně domáhají, a měl následkem toho retenční právo k autu, mu nenabídly zaplacení oprav. Odvolací soud zrušil tento rozsudek proto, že podle § 471 obč. zák. není takové nabídky zaplacení třeba. V dalším řízení před procesním soudem přednesly však strany souhlasně, že žalovaný svou pohledávku postoupil Marii V-ové. V důsledku toho oba soudy dospěly k názoru, že žalovaný tímto postupem pohledávky pozbyl i retenčního práva a uznaly podle žaloby. Spor byl oceněn odvolacím soudem na 5.000 Kč. Dovolání po-